

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(ΤΟΥ PIERRE VEBER)

ΤΙΚΑΝΕΙ Η ΜΑΡΙΑ;...

Είπε η ώρα εξ τὸ ἀπόγευμα. Ὁ κ. Σάρπ συναντᾷ ἕνα παλιὸ τὸν φίλο, τὸν λοχαγὸ Ἔντρον...

— Δὲν βλέπετε; περιμένω νὰ βγοῦν οἱ μοδιστροῦλες. — Ἐχεις καμμιά φιλενάδα; — Ὁχι πρὸς τὸ παρὸν... μετὰ δύο ὥρες ὅμως νομίζω πῶς καὶ θὰ γίνῃ...

— Φλερτάρεις μὲ καμμιά; — Ὁχι, φίλε μου. Ἐλα μαζί μου ὅμως καὶ θὰ καταλάβῃς.

Ἐνῶ περπατοῦσαν μαζί ὁ Ἔντρον ἀρχίζει νὰ ἐξηγῆι στὸν φίλο του, τὸν συννηθισμένο του τρόπο πὸν κατακτᾷ τὰ θήλεα:

— Στέλεμα, πού λες, στὴν πορτὴν ἐνὸς μοδιστροῦδικοῦ καὶ ἐξετάζω μὲ προσοχὴ τίς μοδιστροῦλες, πού φέρνουν. Ὅταν δῶ καμιά νὰ μ' ἀρέσῃ, τὴν ἀκολουθῶ, τὴν πλησιάζω καὶ τὴν καταλήρη σιγμῇ λέω στὸ χαριτωμένο πλάσμα μὲ ὕφος εὐγενικό αὐτὲς τίς ἀπλὲς λέξεις:

— Τὶ κάνει ἡ Μαρία; — Ἡ νέα σταματᾷ ἐκπληκτικὴ καὶ μὲ κυττάζει, Σκέπτεται βέβαιον ἡ καυμένη: «Τὶ μοῦ λέει αὐτὸς ὁ Βλάκας;»

Ἐγὼ ξαναλέω μὲ περισσότερην εὐγένεια: — Εἰσθε, μοῦ φαίνεται, σοῦ μεγάλου οἴκου Σνόρφο καὶ Κάλ; — Μάλιστα, κύριε.

— Συγχορηγᾷτε μὲ γιὰ τὸ θάρρος μου. Συνδέομαι μὲ μιὰ ἀπὸ τὰς συναδέλφους σας, ἡμῶνα ταξεῖδι, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὴν συνάντησα σήμερον στεναχωρήθηκα πολὺ. Ἐλαβα λοιπὸν τὸ θάρρος νὰ σὰς πλησιάσω καὶ νὰ σὰς ρωτήσω τί κάνει ἡ δις Μαρία;

Ἐδῶ, φίλε μου, πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι σὲ κάθε μοδιστροῦδικο θὰ ὑπάρχει ἀσφαλῶς μιὰ Μαρία. Συνήθως ὑπάρχουν καὶ δύο, ὁπότε ἡ ὁμορφὴ συνομιλήτριά μου μὲ ρωτᾷ μὲ τὴ σειρά τῆς: — Ποιὰ Μαρία ἡ Ρατέξ ἢ ἡ Πιζῶ;

— Δὲν ξέρω τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας, λέω ἐγὼ. Δὲν μοῦ εἶπε παρά μόνον τὸ μικρὸ τῆς ὄνομα... Τὴν γνώρισα πρὸ ἐνὸς περικοῦ μηνὸς καὶ τὴν συμπαθῶ πολὺ. Θὰ σὰς τὴν περιγράψω. Εἶπε μιὰ νέα μετρίου ἀναστήματος, μὲ καστανά μαλλιά, μὲ μάτια γαλανὰ καὶ μὲ τὴ μύτη λίγο πρὸς τὰ πάνω.

— Ἄ! Ἄ! ἀπαύτῃ ἡ νέα κατάλαβα, εἶναι ἡ Μαρία Ρατέξ. Καὶ τὴν ἀγαπᾷτε;

Ἀυτὸ σημαίνει, φίλε μου, πῶς τὸ πούλι πιάστηκε, στὸ δίχτυ. Ἡ νέα εἶπε πιά δλο περιέγραψα. Ἐχει μπροστὰ τῆς τὸν φίλο τῆς Μαρία, αὐτῆς τῆς τονηρῆς πού δὲν εἶπε τίποτα στὸ ἐργαστήριον. Πρέπει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα γιὰ νὰ τὰ διαδόσῃ σὲς φιλενάδες τῆς.

Κι' ἐγὼ ἀρχίζω ἀμέσως νὰ ἀπαντῶ οὐτὰς ἐρωτήσεις τῆς. Ἄν τὴν ἀγαπᾷ; Βέβαια! μὲ δλη τὴ δύναμι τῆς καρδίας μου. Τῆς διηγοῦμαι ἕνα θαυμάσιον φανταστικὸν ἐρωτικὸν εἰδυλλίον. Πῶς ἔχω χάσει δὴθεν τὴ λατρευτὴ μου γυναῖκα καὶ πῶς ἤμουν ἀπαρηγόρητος, ὅταν συνήντησα τὴν Μαρία. Τῆς μίλησα καὶ τόσο τὴν συνεχίνασε ἡ μαλαγγλικὴ μου ἱστορία πού μοῦ ἐπέτρυνε νὰ γίνω φίλος τῆς...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ συνομιλήτριά μου ἀφήνει τὸ αὐστηρὸ ὕφος πού εἶχε στὴν ἀρχή. Σκέπτεται ἀσφαλῶς ὅτι ἡ Μαρία εἶνε πολὺ τυχερὴ ν' ἀγαπιέται ἀπ' ἕναν νέο ὄταν καὶ ἐμένα, τόσο εὐγενικό καὶ... ὄχι καὶ ὄσχημο. Νομίζω μάλιστα ὅτι ἡ Μαρία δὲν εἶνε ἀνταξία μου καὶ μοῦ λέει σκεπτικῇ.

— Τὶ κρίμα ν' ἀγαπᾷτε τὴ Μαρία! Τὶ τῆς βρίσκεται; Δὲν πιστεύω νὰ τὴν περνᾷτε γιὰ ὁμορφῇ;... — Τὶ τῆς βρίσκω; οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω. Ὁμορφῇ; ἀσφαλῶς

τὸν ρίχνει κάτω, ἀναίσθητο μέσῳ σὲν αἵματα' ἐκεῖνος δὲν βλέπει πιά πῶς ὄννεφα! Ἡ φουρτούνα τῆς ἐφόδου, ὄλο αὐτὸ ἰδὸ κύμα τῶν ἀνδρῶν, εἶχε περάσει ἀπὸ πάνω του! Κάτι μαῦρον ἄγνωστο ὄαν βέλο πέφτει σὲν μάτια του καὶ τελειώνει, τελειώνει...

Μιὰ μόνο σκέψις λάμπει σὲν ματωμένο ἐγκέφαλό του. Βλέπει, νοιώθει πῶς ὄλο εἶσι πάνε καλά, καὶ ὅτι ὁ ἥρωικός του θάνατος εἶνε ὁμορφος καὶ σωτήριος! Δὲν σκέπτεται πιά τὴν γυναῖκα του γιὰτι εἶνε μακρὰ! οὔτε κείνον πὸν σκότωσε! Σφίγγει μέσῳ σὲν φούχτα του λίγο χορτάρι, δὲν βλέπει παρά ὄννεφα καὶ ὄννεφα, ὄλα φαίνονται ὄσκηρα...

Τότε ὁ Νε' Ἐρσὶτὰλ νόμισε πῶς νύχτωσε καὶ πέθανε χωρὶς ψυχομαχητὸ!... Paul Margueritte

ὄχι. Εἶνε ὅμως χαριτωμένη. — Ἔτσι ἔ; Δὲν εἴσατε καὶ δύσκολος βλέπω: Καὶ ὅμως εἶνε κοντὴ, χοιρῆ, μακροπρόσωπη. Τὴν ξέρω δὰ καλύτερα ἀπὸ σὰς εἶνε ἡ περὶ στενή μου φίλη. Κι' ἔπειτα ξέρετε; Κι' ἡ διαγωγή τῆς δὲν εἶνε ἀμειψτος. Λένε πολλὰ γι' αὐτὴν... Ἡ ἴδια μοῦχει διηγηθεῖ τὸν κόσμου τίς ἐρωτικὰς περιπέτειες...

— Εἰσθε λοιπὸν στενή τῆς φίλη; Μὰ πῶς ὀνομάζεσθε; — Μοῦ λέει ἕνα ὄνομα: Ἰουλιὰ Λαμπιέρ ἢ Σαρλότα Ταβέρξ. Ἐγὼ βγάξω τότε μιὰ φωνή:

— Ἰουλιὰ; μὰ σεῖς εἰστε λοιπὸν ἡ Λίτσα; — Ναί, σὰς μίλησε γιὰ μένα; — Σπυχνά... Φαίνεται ὅμως πῶς δὲν σὰς ἀγαπᾷ! Μοῦ εἶπε γιὰ σὰς πράγματα πού ντρέπομαι νὰ σὰς τὰ πῶ.

Ἡ νέα μένει σκεπτικῇ... Σκέπτεται «Ἄ! μὲ κατηγορᾷς παλιὸ βρωμίτσα στοὺς φίλους σου! Τώρα θὰ δῆς! Κι' ἀρχίζει νὰ μοῦ λέει γιὰ τὴ Μαρία, τὴ στενή τῆς φίλη, ὅτι κακὸ κατεβᾷσι τὸ μικρὸ τῆς κεφάλι. Τέλος προσθέτει:

ἴπως δὲν ἔνανα καλὰ νὰ σὰς τὰ πῶ ὄλα αὐτὰ, ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷτε. Ἄλλα εἶναι ἰσχύρεσα νὰ κρατηθῶ... Εἶνε κρίμα νὰ γελᾷ ἕνα νέο ὄταν καὶ σὰς...

Μὰ μὴ νομίζετε δὰ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ στὰ σέβαρ. Σὰς εἶπα ὅτι ἤμωνα λυπημένος, ζητοῦσα νὰ παρηγορηθῶ κι' εἶσι συνδέθηκα μαζί τῆς. Νὰ σὰς πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια, ποτὲ δὲν μοῦ ἄρεσε πραγματικῶς. Τὸ ὄνειρό μου ἦταν πάντοτε νὰ γνωρίσω μιὰ νέα ἔξυπνη, ὁμορφῇ, εὐχάριστη, μιὰ τέλος πάντων τοῦ εἶδους σας...

— Ὁ, σωπάστε! — Νὰ σωπάσει; Κι' ὅμως ἀπ' τὴν στιγμή πού βρίσκομαι κοντὰ σας κατάλαβα ὅτι εἶμασθε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

— Ὅτι τὸ πῶ τῆς Μαρίας! — Πέστε το, κέσσε τῆς ἐπίσης ὅτι σὰς βρῖσκω θαυμάσια, γοητευτικῇ, γλυκυτάτην!...

Ἀυτὸ πού λές, φίλε μου, φθάνει. Τὸ πούλι πιάστηκε. Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, πηγαίνουμε καὶ τρώμε μαζί, κατόπιν πᾶμε σὲ κανένα θέατρο κι' ἔπειτα, ἐπὶ τέλους ἡ μικροῦλα χάνεται ἀπὸ ἀγάπῃ γιὰ μένα...

Β'. — Ἀλήθεια, ρωτᾷει τώρα ὁ κ. Σάρπ, τὸ κόλλο σου πετυχαίνει πάντοτε; — Ἐννὰ φορὲς σὲς δέκα. Ἀλλὰ νὰ, θὰ κρῖνης καὶ μόνος σοῦ, Βλέπεις αὐτὴ τὴν ὁμορφῇ κοπέλλα καὶ κάτω; Ὅτι τὴν πλησιᾷσω!

Πράγματι ὁ Λοχαγὸς τὴν πλησίασε, ἀπεκαλύφθη κι' ἐπέρφερε τίς θαυματουργὰς λέξεις: — Τὶ κάνει ἡ Μαρία;

Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν ἡ νέα στάθηκε, τὸν κύτταξε καλὰ καὶ τοῦ ἀπήντησε μὲ φωνὴ πού ἀκούστηκε ὡς τὸ ἀπάναντι πεσοδόμοιο: — Ἄ! σεῖς εἴσατε λοιπὸν; Σήμερον δὲν ἦρθε, μοῦ παράγγειλε ὅμως νὰ σὰς πῶ ὅτι ἂν δὲν τῆς δώσετε τὰ λεπτά πού τῆς χρωστάτε δὲν ἦσατε παρά ἕνας παλιὴν ἄσχημος!

Ὁ λοχαγὸς ἔκανε μεταβολὴ κι' ἐφυγε μὲ βῆμα ταχὺ νεροπιασμένος... Ἀυτὴ τὴν φορὰ κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι, τὸ κόλλο του ἀπέτυχε ὀκτῶς...

Μετφρ. Θ. Καλλ.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ἔρωτες ὄρες γυρτὸς κι ἀπὸ κλάμα πνιγμένος συλλογίζομαι τόσα πούχρω πὰ λημονήσει! λίγα χρὸνια περάσαν κι ὄμως εἰμ' ἕνας ἕνεος, γιὰ ὄλα ἐκεῖνα πὸν τᾶχω σὲν ζωῇ μου ἀγαπῆσει.

Ἐνας ἔρωτος μονάχα δὲ θρηνετὸν πεθαμένου, κι ἂν ἐπέθανε αὐτὸς ἄλλον ἔχω ἀναστήσει σὲν ζωῇ μου κι ἂν εἶμαι νικητῆς, νικημένος κάποια ἀγάπη θὰ μείνει καὶ μ' ἐμένα θὰ ὀρῆσει

Συλλογίζομαι ἐκεῖνα πὸν ἀγαποῦσα παιδάκι καὶ πὸν τίποτε τώρα δὲ μοῦ δίνουν, δὲν εἶνε... Ὁ Νουφιέ κ' ἐσένα Ἐπιτάμει ὀρῆσει!...

Τὰ λουλούδια, οἱ χαμπάνες, τ' ἀγαμένο κερὰκι, σὲν φτωχοῦ Νοζωραῖον τὸ χορμὶ κάποιο δάκρι... Σὰς ἐξέχασα; Τότε γιὰτι κλαῖω σὲ μ' ἄσχη; Μήτσοξ Παπανικολάου

*Ἐργον ἄτροποςιαιμένος!...